

Morten Messerschmidts grundlovstale, 5. juni 2022, Lykkesholm Slot:

I onsdags tog danskerne stilling til det tredje og sidste af vores eu-forbehold. Og selvom det kun var 1/3 af danskerne, der valgte at stemme, som vi i DF anbefalede, så var det alligevel en smuk dag. En dag, hvor et folk tog sin fremtid og fælles skæbne i egen hånd; hvor vi politikere for en dags skyld måtte se til fra sidelinien; og en dag, hvor danskerne under indtryk af de voldsomme ting, der sker på vores kontinent valgte at sætte en ny retning for dansk sikkerhedspolitik. Uanset at vi anbefalede noget andet, må enhver respektere, når et folk taler. Det gør vi i hvert fald.

Men selvom det var det sidste af vore tre forbehold fra 1993, kan jeg ikke lade være med at spørge mig selv: var det mon også sidste gang vi så skulle stemme om et dansk forbehold? Allerede dagen efter var Europa-parlamentets formand ude med en helhjertet opfordring til vores statsminister: det næste skridt må være retsforbeholdet, lød det!

Mere vil have mere. Og Mette Frederiksen har da også igennem de seneste år været på en forunderlig rejse. Fra at anse forbeholdene som selv fundamentet under dansk udenrigspolitik til i dag at stå som banemand til forsvarsforbeholdet – og kalde sig ”europæer i hjertet”. Fra for kort tid siden at mene, forsvarsforbeholdet aldeles ikke udgjorde nogen hindring for dansk udenrigspolitik, til i dag at være den, der indledte opgøret med det selv samme forbehold.

Kan eu-partierne mon modstå fristelsen? Eller vil de lade sig lede af euro-forien og inden længe igen forsøge at få danskerne med i EUs rets- og udlændingepolitik? Vil de igen forsøge at afskaffe kronen frem for euroen? Vi ved det ret beset ikke. Det eneste, vi ved er, at statsministeren ikke ”finder det aktuelt”.

Det er nogenlunde ligeså betryggende som når hun kalder det ”gakgak”, at EU-kommissionen ville have Danmark til at betale 35 milliarder mere til EU over det syvårige budget, for kort tid efter at skrive under på en aftale, hvor Danmark så alligevel kom til at betale – ikke 35 milliarder – men 31,5 milliarder mere til EU.

Hvor 35 milliarder altså var gak gak, ja så lød svaret til en ekstraregning på 31.5 mia. mere ”ja tak”.

Så kan man jo selv overveje, hvem der i den sammenhæng er mest gak-gak – Mette Frederiksen eller EU.

Jeg har ingen erindring om en regering, der så konsekvent og åbent har excelleret i at bryde løfter, omgås sandheden, politisere embedsapparatet og ja skal vi sige: udfordre grundloven.

Om 14 dage får vi besked fra den såkaldte Mink-kommissionen, der nu i godt et år har undersøgt, hvad der egentlig skete, da Mette Frederiksens et-parti-regering besluttede sig for at lukke minkerkhveret og sende danskerne en regning på godt 20 milliarder kroner. Ikke helt så stor som den check, hun sendte til EU – men til gengæld mangler pengene hvert år. Til tid og evighed. Til skade for enten de syge, svage, gamle eller ældre, der har brug for et velfungerende sundhedsvæsen, et godt socialsystem, ordentlige børnehaver eller hjælpemidler i hverdagen. Eller til skade for det erhvervsliv og de danskere, der så som en konsekvens af Mette Frederiksens ulovligheder skal betale mere i skat.

Og egentlig ved jeg ikke, hvad der er værst: konsekvenserne af regeringens handlinger. Eller at de bare er ligeglade. Men ligeglade er de med sikkerhed.

De er ligeglade med de danskere, der for tiden rammes af himmelhøje benzin-, diesel-, el- og varmeregninger, der synes helt ude af kontrol og som flår tusindvis af husholdningsbudgetter i stykker; som skaber utryghed, usikkerhed og gør det endnu sværere i en tid, hvor også varepriserne stiger og stiger, at få økonomien til at slå til.

Benzinen har nu rundet 18 kroner. Hvor højt skal vi egentlig op, før regeringen handler? Før finansministeren fatter interesse? Eller nej, han tanker naturligvis ikke selv. Måske er det derfor, denne regerings ministre har gjort det til en fast praksis, når de flyver landet rundt, at lade deres bil med privatchauffør køre efter dem. Når man flyver fra København til Aalborg, er det jo så dejligt at have sin egen bil holdende ved ankomst. Og endnu rarere, når man slet ikke behøver at tænke på benzinpriserne.

Men helt sådan er vi altså en hel del mennesker, der ikke har det. Tværtimod er vi en hel del mennesker, som faktisk bekymrer os for, om pengene kan slå til, når prisen på smør, mælk, kød og helt almindelige fornødenheder bare stiger og stiger.

For snart to måneder siden udgav vi i Dansk Folkeparti et udspil med ti konkrete tiltag, der kunne komme de mange danskere med trængte økonomier til hjælp. Vi foreslog at gøre ældrechecken skattefri. Vi foreslog at hæve befodringsfradraget. Vi foreslog at fjerne elafgiften og vi foreslog at indføre differentieret moms på fødevarer, så staten ikke tjener penge, mens helt almindelige danskere flås for den sidste øre.

Men regeringen er ligeglad. Eet møde har jeg været indkaldt til. Eet. Og intet er sket! Eller rettere – jo, det er ikke sandt. Man har hævet befodringsfradraget. Med 8 øre. Ikke 8 kroner. Men 8 øre..!

Ved I hvad? Jeg håber, at ministrenes øre er præcis ligeså røde som deres apatiske parlamentariske grundlag er det. For hvor er egentlig Enhedslisten og SF? De radikale er selvfølgelig på velhavernes side. Men plejer vi ikke at kunne regne med de røde? Nej – for de er åbenlyst mere optagne af at sende penge til udlændinge – både inden for og udenfor vore grænser – end de er i at hjælpe danskerne.

Og det er præcis derfor, jeg – da jeg blev valgt som formand – satte en ny tone. Satte en ny linie for os i Dansk Folkeparti. Vi er partiet, der SÆTTER DANSKERNE FØRST.

Det skal være slut med, at udlændinge får særbehandling og kommer før danskerne. Naturligvis skal vi hjælpe folk i nød. Og det gør vi – danskerne har med åbne arme og stort hjerte taget imod ukrainerne. Men vi nægter at være til grin i vores eget land. Vi nægter at skulle stå op til bønnekald fra moskeerne. Vi nægter at skulle se på halal-slagtere på vores gader. Vi nægter at skulle huse og beskytte kriminelle araberdrenge, som terroriserer og skaber utryghed. Dette er nemlig danskernes land. Og vi sætter danskerne først.

Derfor besluttede vi også for nyligt at træde ud af den aftale, som skulle have ændret fordelingen af unge på landets gymnasier. For den egentlige konsekvens bliver nemlig, at en lang række velfungerende, danske unge får nej til at kunne læse på deres drømmegymnasium, mens problemerne på indvandrer-gymnasierne vil være uforandrede. Her siger vi nej.

Danske unge skal ikke have ødelagt deres drømme; dem skal en forfejlet indvandringspolitik ikke stå i vejen for. Derimod skal vi turde gribe fat om nældens rod og sige det som det er: her til lands er enhver, der vil det danske fællesskab, velkommen og vellidt. Vi vil fred her til lands, som Drachmann siger. Men tror man, at Danmark er landet, hvor enhver kultur er lige og hvor danskerne derfor må vie – så siger vi fra. Her kommer danskerne først.

Og det er der god grund til at minde hinanden om på en grundlovsdag som denne. Især i dag, hvor det kun er få dage borte, at forsvarsforbeholdet faldt. En meningsmåling har vist, at 77 procent af vores vælgere i Dansk Folkeparti valgte at følge vores anbefaling om at stemme nej. Det er jeg glad for. Især i lyset af den måde, ja-partierne brugte Ukraine-krigen og truslen fra Putin til at luske folkeafstemningen igennem på et bagtæppe af frygt. Selv om truslen fra Putin reel, har det intet med ophævelse af forsvarsforbeholdet at gøre.

Og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at ja'et til at ophæve det danske forsvarsforbehold ville være blevet markant større, hvis det ikke havde været for vores ihærdige kampagne for et nej i Dansk Folkeparti. Men vi stod desværre temmelig alene.

Det er ingen hemmelighed, at Enhedslisten, der også anbefalede et nej, har haft større udfordringer med deres vælgere, som var meget splittede i deres syn på NATO. Ja, endda internt i partiet var de splittede. Og den splittelse endte naturligvis med at være til gavn for ja-partierne.

Det samme gælder selvfølgelig også på højrefløjen. Vi har brug for en stærk og forenet blå blok. I det lys er det fantastisk, at den tidligere udlændinge- og integrationsminister, Inger Støjberg, atter har meldt sig fit for fight med lyst til at vende tilbage til politik. Hendes signaler peger i hvert fald i den retning, men ingen af os ved endnu, hvad hun egentlig har i tankerne.

Det kalder dog også på én væsentlig opfordring fra mig til Inger Støjberg: Lad os nu forene vores kræfter. Lad os nu undgå at bidrage til splittelse og fragmentering på højrefløjen og blandt de EU-kritiske partier. Det vil være skammeligt, om personlige ambitioner vægtes højere end de politiske perspektiver og chancen for at få Mette Frederiksen vippet af pinden til fordel for en blå regering ved næste folketingsvalg. Og måske endnu vigtigere: at stå bedre sammen, næste gang ja-partierne udfordrer et af vores forbehold. For er de først væk, får vi dem aldrig tilbage.

I 2000 lykkedes det at forsvare kronen, fordi et stærkt Dansk Folkeparti allierede sig med eu-modstandere til både højre og venstre. I 2015 gjorde vi det igen, da de angreb og ville fjerne retsforbeholdet. Når vi tabte i onsdags, skyldes det ikke alene krigen i Ukraine, det entydige medie-billede og manipulerede stemmesedler. Vi må være ærlige og sige, at uroen på højrefløjen også har bidraget til en svækkelse, som gjorde, at vi ikke kunne slå med samme kraft som tidligere. Derfor har vi en fælles opgave: vi skal ikke bekriige hinanden og være hinandens konkurrenter. Vi skal samarbejde og spille hinanden stærkere.

Jeg tror nemlig ikke, at dette bliver den sidste folkeafstemning, hvor vi på højrefløjen vil stå som dem, der forsvare Danmark og danske interesser. Ja, jeg ligefrem håber, at det ikke bliver den sidste. Så snart folketetinget samles igen, vil vi i Dansk Folkeparti nemlig fremsætte forslag om, at 100.000 danskere med NEM-ID kan anmode om, at et spørgsmål kommer til folkeafstemning.

Det er et godt supplement til det repræsentative demokrati. Og vi ved jo, at når det eksempelvis kommer til EU, så er Folketinget ikke repræsentativt for befolkningen. Bare se resultatet i onsdags. 33 procent af danskerne stemte nej. I Folketinget er det blot 18 procent af medlemmerne, der har stemt nej. Så vi har brug for flere folkeafstemninger. Vi har brug for at bringe danskerne tættere på magten. Vi har brug for et redskab, der sætter politikerne på bagerste række og ja, sætter danskerne først.

Tænk blot på, hvor mange spændende folkeafstemninger vi kunne have her til lands. Hvad med for eksempel at spørge danskerne: "Skal Danmark have et velfærdsforbehold, så det kun er danskere, der kan modtage sociale ydelser i Danmark?". Det turde jeg godt sætte til folkeafstemning...

Eller hvad med: "Danmark skal nedlægge veto, så Tyrkiet aldrig bliver optaget i EU"... Den tror jeg også godt, vi kan vinde...

Eller hvad med: "Den europæiske menneskerettighedskonvention skal omskrives, så den først og fremmest beskytter danskere mod kriminelle udlændinge – og ikke kriminelle udlændinge mod udvisning under påskud af, at en udvisning går ud over deres såkaldte "familieliv"..."

Ja, der er massevis af spørgsmål, som jeg ville elske at lade danskerne høre om. Så lad os ligesom i Schweiz få en lov, der sikrer, at danskerne kan komme til orde. Lad os få egentlige folkeafstemninger, så magten flyttes ud af Christiansborg. Dét er demokrati.

Ikke kun at måtte stemme, når det handler om MERE EU. Men om mindre! Færre udlændinge! Mere Danmark – danskerne først.

Alt dette er mit håb. Min drøm, om man vil. Og jeg er mere kampklar end nogensinde før. For det at være politiker for Dansk Folkeparti er ikke bare at tage de daglige kampe. Det er ikke bare at gå til møder eller være i debatter. Det er en livsstil. En indstilling til det at være dansk. En indstilling om, at vi kæmper. At vi aldrig giver op. At vi aldrig ryster på hånden, uanset hvor mange eksperter, Danmarks Radio så ellers måtte sende efter os. For vi er mere end et parti. Vi er mere end politik. Vi er et folk. Og det er det fineste, man kan være.

Derfor samles vi her i dag. For at fejre ikke bare grundloven, men hele det Danmark, der er vores. For at mindes og hylde dem, der gik forud for os. For at sige tak. Men også for at give et løfte. Til hinanden og til vore forfædre. Om at vi vil være og beskytte dette land imod enhver fjende og trussel. Ydre som indre. At vi vil værne og beskytte det danske demokrati imod enhver, der anfægter danskernes ret til selv at bestemme – om det er den gale islamist, der tror at kunne tvinge os med vold og terror; eller om det er det EU, der tror sig mægtig til med paragraffer og forrang at tvinge vores land i en retning, befolkningen ikke ønsker.

Vi ved, at Mette Frederiksen bliver blød i knæene, når EU taler. Vi har længe vist, at Jakob Elleman gør det. Men netop i den kamp har vi i Dansk Folkeparti det bedst. Om vi er store eller små, så viger vi aldrig fra det, vi tror på: At Danmark er danskernes fædreland. At grundloven hviler på en ånd af frihed, national stolthed, folkelighed og kærlighed til alle, der ser sig om en del af vores fællesskab. Den ånd lever og er netop her i blandt os i dag. Lad den blive ved med det. I vort land – Danmark i tusind år!

Glædelig grundlovsdag.